

Johann Sebastian Bach: Braniborské koncerty

**smetanova
litomyšl**

program

Čtvrtek 18. a pátek 19. června 2026

17.00 hodin

Smetanův dům

Johann Sebastian Bach: Braniborské koncerty

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Braniborský koncert č. 2 F dur, BWV 1047 13'

Concertino: zobcová flétna, housle, hoboj, trubka

1. *Allegro*

2. *Andante*

3. *Allegro assai*

Jakub Kydlíček – zobcová flétna

Jana Brožková – hoboj

Walter Hofbauer – trubka

Jan Fišer – housle

Johann Sebastian Bach

Braniborský koncert č. 6 B dur, BWV 1051 18'

Concertino: 2 violy, 2 violy da gamba,

violoncello, kontrabas

1. *Allegro*

2. *Adagio ma non tanto*

3. *Allegro*

Pavel Ciprys – viola

Jaroslav Pondělíček – viola

Mélusine de Pas – viola da gamba

Michal Raitmajer – viola da gamba

Matěj Štěpánek – violoncello

Petr Ries – kontrabas

Georg Philipp Telemann (1681–1767)

Koncert e moll, TWV 52:e1

14'

pro zobcovou a příčnou flétnu, smyčce
a basso continuo

1. *Largo*

2. *Allegro*

3. *Largo*

4. *Presto*

Jakub Kydlíček – zobcová flétna

Andrea Rysová – příčná flétna

přestávka

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Concerto grosso č. 7 B dur, op. 6, HWV 325 14'

1. *Largo*

2. *Allegro*

3. *Largo e piano*

4. *Andante*

5. *Hornpipe*

Johann Sebastian Bach

Braniborský koncert č. 4 G dur, BWV 1049 17'

Concertino: 2 zobcové flétny, housle

1. *Allegro*

2. *Andante*

3. *Presto*

Jakub Kydlíček – zobcová flétna

Michala Roubalová – zobcová flétna

Jan Fišer – housle

Komorní orchestr České filharmonie

Dirigent, cembalo b.c. – **Nicholas Kraemer**

Předpokládaný konec v 19.00

„Braniborské koncerty jsou nejčistším projevem Bachova polyfonního stylu.

Tak živě nemohl předvést výstavbu skladby ani na varhanách, ani na klavíru.

Jenom orchestr mu dovolil absolutní svobodu...“

Albert Schweitzer

Johann Sebastian Bach je jednou z nejvíce fascinujících postav světové hudby. Nejen pro svoji genialitu, ale i pro osud, který jej potkal již za života a poté jeho dílo po smrti, kdy muselo desetiletí čekat na své znovuzrození pro široké obecnost.

V duchu polistopadové „otevřené“ festivalové dramaturgie jsme se k Bachovu odkazu přihlásili v roce 1995 koncertem Slovenského komorního orchestru („Pocta J. S. Bachovi“) a od roku 2000, kdy jsme si připomínali 250 let od skladatelova úmrtí, pak probíhá prakticky kontinuální bachovský cyklus. V jeho rámci jsme postupně uvedli a vyslechli celou škálu Bachovy tvorby – od komorní po např. velkolepou *Velkou mši h moll*. Například na 45. ročníku Smetanovy Litomyšle v roce 2003 zde, ve Smetanově domě, ve dvou večerech provedla Komorní filharmonie Pardubice kompletní *Braniborské koncerty*. My se k nim nyní po více než dvaceti letech nesmírně rádi vracíme, neboť máme možnost přivítat výjimečné těleso – Komorní orchestr České filharmonie – pod zasvěceným vedením jeho pravidelného hosta, specialisty na barokní hudbu – pana Nicholase Kraemera.

V době, kdy Bach komponoval jedno ze svých dnes nejslavnějších a nejhranějších děl, *Braniborské*

koncerty, mu bylo 35 let a měl za sebou již velmi pestrou životní dráhu.

Od roku 1717 byl angažován jako dvorní kapelník u svého druhého šlechtického zaměstnavatele, Leopolda z Anhalt-Köthenu. Tento osvícený muž na svém dvoře shromáždil mimořádně kvalitní a na svoji dobu početný orchestr. Bach pro něj – a některé jeho špičkové členy – psal potřebnou hudbu. Zde vznikly mimo jiné *Suity pro orchestr*, *Anglické* i *Francouzské suity*, violoncellistovi Abelovi dedikoval *Suity pro sólové violoncello* a pro některého ze špičkových houslistů orchestru vznikly i neméně slavné *Sonáty a partyty pro sólové housle*. Celé köthenské období patřilo pro Bacha v životě mezi ta šťastnější a sám na ně rád vzpomínal. Jediným stínem byla smrt jeho první manželky Marie Barbary právě v době komponování *Braniborských koncertů*. Je otázkou, nakolik se tato událost promítla do některých závažných odstínů pomalých vět v těchto dílech. Samotná série koncertů nese původně francouzský název *Six Concerts avec plusieurs instruments...* (Šest koncertů pro různé nástroje). Dnes užívané označení „Braniborské koncerty“ pochází až z 19. století od badatele Philippa Spitty. Nabízí se otázka, proč *Braniborské* a nikoli *Köthenské*? Bach je totiž v roce 1721 dedikoval markraběti Christianu Ludwigovi Braniborskému (1667–1734), členu pruské královské rodiny a přední osobnosti berlínských hudebních kruhů. Ten měl Bacha ke kompozici při jejich setkání vyzvat. *Braniborské koncerty* jsou dnes právem považovány za jeden z vrcholů dokonalého kompozičního i interpretačního umění.

Koncert č. 2 F dur upoutá na první pohled neobvyklým obsazením concertina. Sólové nástroje se podílejí na tematické práci v různých skupinách i s orchestrem dohromady. První věta vyrůstá z výrazného vstupního tématu a z odpovědi sólových houslí, ozývající se pak i v concertinu. Kontrast je i mezi jasnou úvodní fanfárou a následnou polyfonní prací s tématem. Druhá věta, bez trubky, je výrazným ztišením. Působí jako komorní jemná hudba – vlastně triová sonáta. Finále má formu fugy, jejíž naplnění je

svěřeno hlavně sólistům, orchestr má pouze doprovodnou funkci. Tato věta je první z mistrovských orchestrálních fug nacházejících se v *Braniborských koncertech*.

Koncert č. 6 B dur má asi nejzajímavější nástrojové obsazení – zcela absentují housle, v originální verzi jsou v concertinu obsazeny dvě violy da braccio, dvě violy da gamba a ripieno tvoří violoncella, violon a pochopitelně cembalo jako součást continua. I při nahrazení těchto nástrojů modernějšími si uchovává tento koncert vlastní velebnou a důstojnou zvukovost. První věta je skutečnou skladatelskou lahůdkou – je to kánon zpožděný o jednu osminu plynoucí na podkladě ostinátního basu. Nádherná druhá věta je skvělou imitační prací, nesenou duetem viol. Finální věta má charakter gigy s kontrastním tématem – vůči přirozenému pohybu tance zde stojí synkopy ve druhé části tématu. Party sólových nástrojů jsou zde technicky velmi náročné a brilantní.

4. *Koncert G dur* je něčím mezi concertem grossem a sólistickým koncertem. Flétny jsou v originále značeny jako „Fiauti d’Echo“ (ozvěnové flétny), v našem provedení zazní flétny zobcové. Zvukovost tohoto koncertu je celkově jemná a elegantní. Rovněž se v něm nacházejí vlastně dvě kategorie sólistů – koncertantní part houslí je mnohem více exponován a je virtuóznější než u obou fléten. Další překvapení čeká na posluchače ve druhé části – je ponechán celý orchestrální aparát, forma concerta grossa je zde striktně dodržována oddělením obou nástrojových skupin. Závěrečná fuga patří k tomu kontrapunkticky nejlepšimu z celé série. Celek působí velmi svěže, energicky a ve virtuózním *Prestu* celý dnešní koncert efektně vyvrcholí.

Dominantou koncertu je přirozeně provedení tří *Braniborských koncertů*. V koncertní praxi se nicméně takřka vždy nabízí jistá korelace se skladbami obdobnými či naopak kontrastními. Před dvěma desetiletími to byla díla 1. poloviny 20. století, současná dramaturgie akcentuje tvorbu éry barokní a Bacha doplňuje díly jeho současníků Telemanna a Händela.

Koncertem e moll pro zobcovou a příčnou flétnu a smyčce Georga Philippa Telemanna vyvrcholí první polovina pořadu. Přesná datace jeho vzniku není známa, ale řadí se do období let 1712–1721, což odpovídá i vzniku díla Bachova. Jde o jeden z nejhranějších koncertů tohoto plodného autora. Jistě je to dáno pozoruhodným obsazením, v němž zřetelně dominuje splývání, dialog i neustálé prolínání dvou různých fléten, ale také a především – a bez přehánění – jeho krásou! Koncert má čtyři kontrastní věty, ale ty vytvářejí dokonalý a jedinečný celek. I díky využití dechových sólových nástrojů a celkovému zvuku a průzračné melodice má skladba lidový až pastorální charakter. Po vstupním a do jisté míry závažném *Largu* nastupuje rázné *Allegro* věty druhé, které je nesené, ač většinou v mollové tónině, jasnou a veselou náladou. Kouzelné *Largo* 3. věty začíná v E dur kantilénou zobcové flétny a je jakoby intimním rozhovorem dvou nesmírně blízkých lidí (milenců?). Závěrečná věta má až taneční charakter a koncert vyvrcholí v přesvědčivém a pulzujícím rytmu.

Georg Friedrich Händel napsal hned dvě sbírky *Concerti grossi*. První sbírka má opusové číslo 3 a obsahuje šest koncertů. Je datována rokem vydání 1734 a někdy se jí říká „hobojové koncerty“, neboť dominantním nástrojem všech skupin concertina je právě hoboj, resp. dva hoboje. Opus šestý, z nějž vyslechneme *Concerto grosso* č. 7 *B dur* obsahuje koncertů celkem dvanáct. V Londýně je roku 1739 vydal nakladatel John Walsh a původně měly sloužit (a sloužily) k tomu, aby se mohly hrát jako jisté vsuvky – intermezza během provedení Händelových oratorií a ód. Každý z koncertů je svým vlastním světem a Händel v nich reaguje nejen na podněty domácí (britské), ale pocházející z celé Evropy. A tak například „náš“ 7. koncert, který je jako jediný určený pouze orchestru (bez sólistické skupiny) završuje živý *Hornpipe*, starý irský tanec.

Čeká nás dnes komorní – a přesto opulentní – barokní hostina. Krásný zážitek!

Vojtěch Stříteský

Komorní orchestr České filharmonie

„Je to splnění našeho společného snu s Jiřím Bělohlávkem: po dvou letech příprav uvádíme v život pravidelné koncerty Komorního orchestru České filharmonie. Pod tímto názvem se ne-skrývá jedno určité těleso, ale projekt, v němž filharmonici zahrají v různých komorních seskupeních,“ objasnil na jaře 2018 tehdejší novinku generální ředitel České filharmonie David Mareček. Jiří Bělohlávek působil jako šéfdirigent České filharmonie v letech 2012–2017 a zasloužil se o její novodobý rozkvět a umělecký rozvoj. Hru filharmoniků v komornějším počtu Jiří Bělohlávek vnímal jako důležitou součást „hygieny“ orchestrálních hráčů. V menším orchestru, s repertoárem od baroka po současnost si hráči tříbí intonaci, frázování i spolupráci individualit v rámci celku. Komorní orchestr s proměnlivým složením, ovšem vždy výhradně z hráčů České filharmonie, se oficiálně zrodil pro 123. sezónu České filharmonie, avšak od té doby se účastnil již řady projektů, ať už v rámci filharmonické sezóny v Rudolfinu nebo na festivalech v České republice i v zahraničí.

Nicholas Kraemer

Nicholas Kraemer je uznávaný dirigent proslulý svou odborností v barokním a klasicistním repertoáru, ale také všestranností napříč širokým spektrem hudebních stylů a období. Během své dirigentské kariéry spolupracoval s mnoha předními světovými orchestry a operními soubory. Aktuálně působí jako hlavní hostující dirigent souboru Music of the Baroque v Chicagu. Dříve zastával post hlavního hostujícího dirigenta u souborů Manchester Camerata a švýcarského Musikkollegium Winterthur. Byl také hudebním ředitelem Irského komorního orchestru. Jako hostující dirigent vystoupil mimo jiné s Chicagským symfonickým orchestrem, Berlínskou filharmonií, Českou filharmonií, Filharmonií BBC, Minnesotským orchestrem a Detroitským symfonickým orchestrem. Neméně působivá je jeho kariéra operního dirigenta: vystoupil na Festivalu v Glyndebourne, v Anglické národní opeře a dalších významných operních domech po celé Evropě. Je široce oceňován za podnětné interpretace Händelových, Bachových nebo Vivaldiho děl, stejně jako pro svou schopnost vyzdvihnout jemné detaily a nuance v klasickém a romantickém repertoáru. Jeho vystoupení se vyznačují vyvážeností technické preciznosti a citové hloubky. Často v nich aplikuje principy dobově poučené interpretace, přitom však zůstávají přístupné současnému publiku.

Dnes pro vás hrají **Performing tonight**

I. housle / 1st violin

Magdaléna Mašlaňová

Helena Skopová

Jiří Kubita

Ota Bartoš

Zdeněk Zelba

II. housle / 2nd violin

Petra Brabcová

Markéta Vokáčová

Milena Kolářová

Pavel Herajn

Viola

Pavel Ciprys

Jaroslav Pondělíček

Ondřej Kameš

Violoncello / Cello

Matěj Štěpánek

Jan Keller

Kontrabas / Double bass

Petr Ries

ČESKÁ S spořitelna

Hlavní partneři / Main Partners

Oficiální partneři / Official Partners

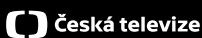

Partner festivalových projektů České filharmonie
Partner of the Czech Philharmonic Festival Projects

Partneři / Partners

RESPEKT

Reportér

Forbes

**Klasika
Plus.cz**

OPERA+

mezzo

medici.tv

Ministerstvo
kultury

**PARDUBICKÝ
KRAJ**

Litomyšl
moderní historické město

Zámecké návrší
Litomyšl

**NÁRODNÍ
PAMÁTKOVÝ
ÚSTAV**

**sona
ce.v.na
Cřeva**
NADAČNÍ FOND
SONI ČERVENÉ

**Kocián
Šolc
Balaščík**

**micronix
group**

umdasch
THE STORE MAKERS

České dráhy
Moderně a společně

Stříbrní podporovatelé / Silver Supporters

Johann Sebastian Bach: Brandenburg Concertos

**smetana
litomyšl**

programme

Thursday, June 18, and Friday, June 19, 2026
5:00 p.m.
Smetana House

Johann Sebastian Bach: Brandenburg Concertos

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Brandenburg Concerto No. 2 in F major, 13'
BWV 1047

Concertino: recorder, violin, oboe, trumpet

1. *Allegro*

2. *Andante*

3. *Allegro assai*

Jakub Kydlíček – recorder

Jana Brožková – oboe

Walter Hofbauer – trumpet

Jan Fišer – violin

Johann Sebastian Bach

Brandenburg Concerto No. 6 in B-flat major, 18'
BWV 1051

Concertino: 2 violas, 2 violas da gamba, cello,
double bass

1. *Allegro*

2. *Adagio ma non tanto*

3. *Allegro*

Pavel Ciprys – viola

Jaroslav Pondělíček – viola

Mélusine de Pas – viola da gamba

Michal Raitmajer – viola da gamba

Matěj Štěpánek – cello

Petr Ries – double bass

Georg Philipp Telemann (1681–1767)

Concerto in E minor, TWV 52:e1

14'

for recorder, flute, strings, and basso continuo

1. *Largo*

2. *Allegro*

3. *Largo*

4. *Presto*

Jakub Kydlíček – recorder

Andrea Rysová – transverse flute

intermission

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Concerto Grosso No. 7 in B-flat major,

14'

Op. 6, HWV 325

1. *Largo*

2. *Allegro*

3. *Largo e piano*

4. *Andante*

5. *Hornpipe*

Johann Sebastian Bach

Brandenburg Concerto No. 4 in G major,

17'

BWV 1049

Concertino: 2 recorders, violin

1. *Allegro*

2. *Andante*

3. *Presto*

Jakub Kydlíček – recorder

Michala Roubalová – recorder

Jan Fišer – violin

Czech Philharmonic Chamber Orchestra

Conductor and harpsichord (basso continuo) –

Nicholas Kraemer

Estimated end at 7:00 p.m.

"The Brandenburg Concertos are the purest expression of Bach's polyphonic style. He could not demonstrate the architecture of a composition so vividly on either the organ or the piano. Only the orchestra allowed him absolute freedom..."

Albert Schweitzer

Johann Sebastian Bach is one of the most fascinating figures in the history of music. Not only for his genius, but also for the fate that befell him during his lifetime and, later, his works, which had to wait decades after his death to be rediscovered.

In keeping with the festival's "open" dramaturgy in the post-1989 era, we embraced Bach's legacy in 1995 with a concert by the Slovak Chamber Orchestra ("Homage to J. S. Bach"). Since 2000, when we marked the 250th anniversary of the composer's death, a virtually continuous Bach cycle has been taking place. Over the years, it has encompassed the full range of Bach's output: from chamber works to the monumental *Mass in B minor*. In 2003, at the 45th festival edition, the Czech Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice performed the complete *Brandenburg Concertos* here at the Smetana House in two evenings. We are delighted to revisit them after more than 20 years with an exceptional ensemble – the Czech Philharmonic Chamber Orchestra – under the expert direction of its regular guest, the Baroque specialist Nicholas Kraemer.

When Bach composed the *Brandenburg Concertos*, one of his most frequently performed works, he

was 35 years old and had already led a remarkably varied life.

From 1717, he was employed as Kapellmeister at the court of Leopold of Anhalt-Köthen.

This enlightened ruler assembled an exceptionally fine and, for its time, unusually large orchestra. Bach composed for the ensemble and for some of its outstanding members.

Here, he created e.g. the *Orchestral Suites*, the *English Suites* and *French Suites*; his *Cello Suites* were written for the cellist Christian Ferdinand Abel, and the equally celebrated *Sonatas and Partitas for Solo Violin* for one of the orchestra's leading violinists. Bach later recalled the Köthen period as one of the happiest times of his life. The only shadow was the death of his first wife, Maria Barbara, during the composition of the *Brandenburg Concertos*. To what extent it may be reflected in some of the more introspective slow movements remains an open question.

The set itself originally bore the French title *Six Concerts avec plusieurs instruments* ("Six Concertos for several instruments").

The now customary name *Brandenburg Concertos* dates only from the 19th century and was introduced by the scholar Philipp Spitta.

One may ask why *Brandenburg* rather than *Köthen*: in 1721, Bach dedicated the works to Christian Ludwig, Margrave of Brandenburg, a member of the Prussian royal family and a prominent figure in Berlin's musical life, who is said to have encouraged Bach to compose them. Today, the concertos are rightly regarded as one of the pinnacles of compositional and interpretive art.

Concerto No. 2 immediately draws attention with its unusual line-up of solo instruments. They engage in the thematic work, both in various combinations and together with the orchestra. The first movement grows out of a distinctive opening theme, answered by the solo violin and later by the entire concertino. The opening fanfare and the ensuing polyphonic development also form a clear contrast.

The second movement is notably quieter, reminiscent of chamber music – a trio sonata. The finale is a fugue, entrusted primarily to the soloists; the orchestra serves an accompanying role. It is the first of the masterful orchestral fugues found in the *Brandenburg Concertos*.

Concerto No. 6 in B-flat major features perhaps the most intriguing instrumentation: violins are entirely absent. In the original score, the concertino consists of two violas da braccio and two violas da gamba, while the ripieno includes cellos, a violone and a harpsichord. Even when performed on modern instruments, the concerto retains its noble sonority. The first movement is a true compositional tour de force – a canon with entries an eighth note apart, unfolding over an ostinato bass. The beautiful second movement is a superb example of imitative writing, a duet of violas. The final movement takes on the character of a gigue, with a contrasting theme in which syncopation counters the dance's natural motion. The solo parts are technically demanding and virtuosic.

Concerto No. 4 in G major stands formally between the concerto grosso and a solo concerto. The flute parts (here played on recorders) are originally marked "Fiauti d'Echo" (echo flutes). The overall sound of the concerto is refined and elegant. There are effectively two categories of soloists – the violin's concertante part is far more prominent and virtuosic than those of the two flutes. In the second movement, the concerto grosso principle is strictly observed through a separation of the two instrumental groups. The final fugue ranks among the finest contrapuntal achievements of the entire set. The work as a whole makes a fresh impression, with the virtuosic *Presto* being the climax of this evening.

While these three concertos are, naturally, the centerpieces of the evening, it is commonplace to perform such works alongside compositions either similar or contrasting. Two decades ago, works from the 1st half of the 20th century were programmed; the present dramaturgy emphasizes the works of Bach's contemporaries.

The *Concerto in E minor for recorder, transverse flute, and strings* by **Georg Philipp Telemann** concludes the first half of the program. Its exact date of composition is unknown, but it is generally placed between 1712 and 1721, similarly to the work by Bach. It is one of the most frequently performed concertos by this prolific composer, no doubt owing to its remarkable scoring, but also – simply and without exaggeration – to its beauty! The concerto consists of four contrasting movements, forming a perfect whole. Thanks to its use of wind soloists, its overall sonority, and its clear melodic writing, the work has a folk-like, even pastoral character. After the opening, a somewhat grave *Largo*, the vigorous *Allegro* of the second movement follows; despite its minor key, it conveys a bright, cheerful mood. The enchanting *Largo* of the 3rd movement begins in E major with a recorder cantilena, unfolding like an intimate dialogue between two very close individuals (lovers?). The final movement takes on a dance-like character and the concerto culminates with a compelling, pulsating rhythm.

Georg Friedrich Händel composed two sets of *concerti grossi*. Op. 3 comprises six concertos and was published in 1734, sometimes labeled as the "oboe concertos," since the two oboes are the dominant elements of the concertino throughout. Op. 6, from which we are about to hear *Concerto Grosso No. 7 in B-flat major*, contains a total of 12 concertos. Published in London in 1739 by John Walsh, they were originally intended (and indeed used) as interludes during performances of Händel's oratorios and odes. Each concerto forms a world of its own, reflecting not only local (British) influences but inspiration from across Europe. Thus, for example, "our" *Concerto No. 7*, scored for an orchestra alone (without a solo group), concludes with a lively *hornpipe*, an old Irish dance. A chamber-scale, yet opulent Baroque feast awaits us tonight. Enjoy the experience!

Vojtěch Střítešský

Czech Philharmonic Chamber Orchestra

"A shared dream of Jiří Bělohlávek and myself has come true: after two years of preparation, we are launching a regular concert series by the Czech Philharmonic Chamber Orchestra. This name does not denote a permanent ensemble, but rather a project in which members of the Czech Philharmonic perform in a variety of chamber combinations," explained the orchestra's CEO David Mareček when introducing the initiative in spring 2018. Jiří Bělohlávek served as Chief Conductor of the Czech Philharmonic from 2012 to 2017 and was instrumental in its recent renaissance and artistic development. He regarded playing in chamber ensembles as an essential part of orchestral players' "hygiene." Performing in reduced forces, with repertoire ranging from the Baroque to the present, musicians refine their intonation, phrasing, and the collaboration of individual artistic personalities within the ensemble. The chamber orchestra, with its flexible line-up drawn exclusively from members of the Czech Philharmonic, was officially established in the orchestra's 123rd season. Since then, it has been involved in a wide range of projects, both within the Czech Philharmonic's concert seasons at the Rudolfinum and at festivals in the Czech Republic and abroad.

Nicholas Kraemer

Nicholas Kraemer is a distinguished conductor known for his expertise in Baroque and Classical repertoire as well as his versatility across a wide range of musical periods and styles. Nicholas Kraemer's conducting career has seen him work with many of the world's leading orchestras and opera companies. Currently serving as Principal Guest Conductor of Music of the Baroque in Chicago he has held positions as Principal Guest Conductor of the Manchester Camerata and the Musikkollegium Winterthur in Switzerland and as Music Director of the Irish Chamber Orchestra. His guest conducting engagements have included appearances with ensembles such as the Chicago Symphony Orchestra, Berlin Philharmonic, Czech Philharmonic, the BBC Philharmonic, the Minnesota Orchestra, and the Detroit Symphony Orchestra, among others. His operatic credits are equally impressive, with performances at the Glyndebourne Festival, English National Opera and major houses across Europe. Nicholas Kraemer is widely regarded for his insightful interpretations of Händel, Bach, and Vivaldi, as well as for his ability to draw out the nuances and subtleties in music from the Classical and early Romantic periods. His performances are marked by a balance of technical precision and emotional depth, often incorporating historically informed practices while remaining accessible to modern audiences.

